

பாரதியாரின் சிறை வாழ்க்கையில் உதித்த சிந்தனைகள்

வ. கோபாலகிருஷ்ணன் அ. *

அ தமிழ்த்துறை, சோனா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, சேலம்-636005, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Bharathiyar's Thoughts in the Prison Life

V. Gopalakrishnan a, *

a Department of Tamil, Sona College of Arts and Science, Salem-636005, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

rasaigopi@gmail.com

Received: 17-08-2021

Revised: 20-07-2022

Accepted: 24-07-2022

Published: 10-09-2022

ABSTRACT

History says that Mahakavi Bharathiyar composed most of his works before his prison life. Each of his creations evokes different energies in our souls, because it is filled with philosophical thoughts that are necessary for all times. Bharathiyar migrated to Puthuchery from Chennai on August 26th, 1908. He plans to return to Chennai after staying there for some time. At that time, wise men like Aurobindo, Va.Ve.Su. Iyer, and Bharathidhasan pointed out the extraordinary situation of the country and left without listening to it. On November 20, 1918, Bharathi reached Tamil Nadu again. He was arrested and imprisoned before reaching Cuddalore. Bharathiyar was imprisoned for 25 days as prisoner number 253. At that time, with the efforts of Sudeshamitharan Rangasamy Iyengar, C.P. Ramasamy Iyer, and Anni Besant Ammaiyar, he was released on the 14th of December. It can be said that those 25 days passed as if Bharathi was in prison, so his thoughts were not confined, and the works he created took shape in such a setting. It should be considered for a moment that he has spoken about ideas that have lasted for centuries while he lived for only '39' years. The purpose of this review article is to base this on the future youth society to take it and act as vigorous.

Keywords: Mahakavi Bharathiyar, Thoughts on Life, Ability, Thoughts on Friendships, Thoughts of Creativity, Prison Life

முன்னுரை

சிறையில் இருக்கும்போது ஒருநாள் பனிக்காற்றால் பாரதியாருக்குக் கடுங்குளிர் ஏற்பட்டது. அச்சமயத்தில் மனைவி செல்லம்மாவின் நினைவு ஒருநொடி வந்துசென்றது. பெரியவர்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து செய்து வைத்த 'குழந்தைமணம்' இன்றும் என்மனத்தில் கனத்து இருக்கிறதே என்றுஎண்ணுகிறார். ஏனென்றால் தனக்குப் பதினான்கு வயதாக இருக்கும்போது ஏழுவயதாக இருந்த செல்லம்மாவைத் திருமணம் செய்துவைத்தார்கள். அடுத்த ஆண்டே தந்தை சின்னசாமி அய்யர் இறந்துவிட்டார். ஆனால் அதற்கு முன்னே தன் தாயை ஐந்தாம் பருவத்திலேயே பாரதியார் இழந்துவிட்டார். தந்தையின் தாய் பாகீரதி. இவருடைய மகள் குப்பம்மா அதாவது அத்தையார். எங்களுடைய மனக்காயம் தீருவதற்காகக் காசிக்கு அழைத்துச் சென்றார். 'சாகும் வயதில் போகிற காசிக்கு வாழும் வயதிலே சென்றேனே' என எண்ணி மனம் வெதும்பினார். "இப்பூமிக்குப் பகீரதன் கங்கையைக் கொண்டுவந்தான்" என இராமாயணம் பகர்கின்றது. ஆனால் பாரதியைக் கங்கைக்குக் கொண்டு சென்றவன் பாட்டி பாகீரதி ஆவாள் (Vydiyanathan, 2015). அங்கு ஐந்தாண்டுகள் தங்கியிருந்தார். அச்சமயத்தில் தான் பாரதியின் தோற்றம் மாறியது. அதாவது குடுமியை நீக்கி அவநம்பிக்கைகளைத் தொலைத்துவிட்டு தலைப்பாகை தரித்து தேசபக்தியை மனதில் ஏற்றுக்கொண்டார். எல்லோரும்

காசிக்குச் சென்றால் பாவத்தை விட்டுவிட்டுப் புண்ணியத்தைப் பெறுவோம் என வாயளவில் சொல்கிறார்கள். ஆனால், பாவத்தை நீக்கிப் புண்ணியத்தைப் பெற்றவர்தான் மகாகவி பாரதியார். மானுடம் இவரிடமிருந்து இன்னும் நிறைய கற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்பதை இதிலிருந்தே அறிந்துகொள்ளலாம்.

ஒருசமயம் பலத்த புயல் காற்று ஊரையே புரட்டிப்போட்டுச் சென்றது. அடுத்த நாள் மெதுவாக பொழுது விடிந்தது. அக்காலைப்பொழுதிலே பாரதியாரும் மகள் சகுந்தலாவும் சேர்ந்துகொண்டு வீட்டிலிருக்கும் அரிசியை அள்ளிச்சென்று குருவிகளின் பசிக்குப்போட்டனர். இதைப் பார்த்த செல்லம்மா 'அரிசிக்கடன், பருப்புக்கடன், உப்புக்கடன், பால்கடன்' என்று பல கடன்களுக்கிடையில் அரிசியை அள்ளி இரைக்கும் நிலைதேவையா? என்று புலம்புகிறாள். அப்புலம்பலுக்குப் பாரதியாரின் பதில் 'குருவிகள் கிடைத்ததைத் தின்று நடத்துகிறதே தெய்வீக வாழ்க்கை' அதுபோல நாமும் நம்மனித இனமும் இருக்கவேண்டும் என்றுசொல்லிக்கொண்டே,

“விட்டு விடுதலையாகி நிற்பாய் - இந்தச்

சிட்டுக் குருவியைப்போல”

எனும் பாடலைப்பாடுகிறார் (Sundaranurthy, 2006). கடைசியில் வெற்றிலைத் தட்டினை வைத்துவிட்டு இந்த நேரம் இதையே சாப்பிடுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றாள் செல்லம்மா. கவிஞர்கள் வறுமைச்சூழலை எத்தகைய சூழலிலும் எதிர்ப்பதில் வல்லவர்கள் என்பதற்குப் பாரதியாரும் ஓர் எடுத்துக்காட்டு என்பதை இவ்விடத்தில் உணரலாம்.

புனைப்பெயர் வைத்த ஆற்றல்

புனைப்பெயர் வைப்பதிலும், வைத்துக்கொள்வதிலும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர் பாரதியார். இது அவருக்கு ஒருபொழுதுபோக்காகும். சிறையில் இருக்கும் போது பாரதியாரைக் கவனிக்க வார்டன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுடைய பெயர் திருமல்சாமி என்பதாகும். அவர் பாரதியின் அறைக்கு அருகே வரும்போது சின்ன இருமல் செய்வது வழக்கம். இதனாலே வார்டர் திருமல்சாமிக்கு, 'இருமல்சாமி' என்று புனைப்பெயர் வைத்துவிட்டார். இதன் தொடர்ச்சியாகப் புனைப்பெயர் யாருக்கெல்லாம் வைத்தோம் என்று எண்ணிப் பார்த்தார். புதுவைக்கு வந்தவுடன் முதலில் கிடைத்த நண்பர் சுந்தரேசையர் ஆவார். இவருக்குச் 'சூனாஅய்யர்' என்ற பட்டப் பெயரும், மற்றொரு நண்பரான ஆறுமுகம்செட்டியார் சிறிய உருவமாக இருப்பதால் 'எலிக்குஞ்சு செட்டியார்' என்ற பெயரும், வீட்டுக்கு வாடகை வசூல்செய்யும் அய்யாக்கண்ணு செட்டியார் எப்போதும் வழவழவென்று பேசுவதால் 'விளக்கெண்ணெய்ச் செட்டியார்' என்ற பெயரும் வைத்ததை எண்ணிப் பார்த்தார். பாரதியார்தான் இப்படி எல்லோருக்கும் பெயர் வைத்தார் என்றால் பாரதியாருக்கே புனைப்பெயர் வைத்த குள்ளச்சாமி எனும் வேறொரு நண்பரையும் இங்கு எண்ணலாம். அதாவது, எந்நேரமும் அயர்வின்றி இயங்கும் தன்மை உடையவரான பாரதியாரை எண்ணி 'வாடாமல்லிகை' என்ற பெயரை வைத்தார்.

ஆங்கிலப் புலவர் ஷெல்லியின் மீதுகொண்ட பற்றால் தன் பெயரை 'ஷெல்லிதாசன்' எனப் பெயர் வைத்துக்கொண்டதை அனைவரும் அறிவர். அதுமட்டுமின்றி 'சக்திதாசன், காளிதாசன்' எனும் புனைப் பெயரும் அவருக்கு உண்டு. மேலும், "காளிதாசனின் சாகுந்தலம் படைப்பில் மிகவும் ஈடுபாடு காட்டியவர் பாரதியார் ஆவார். அதனால்தான் அவர் இளைய மகளுக்குச் சகுந்தலா என்றும் பெயர் வைத்தார். எனக்குப் பெண் குழந்தை பிறந்தது. அச்சமயம் காளிதாசன் எழுதிய சாகுந்தலம் என்னும் சமசுகிருத நாடகத்தைப் பாரதியார் மிகவும் ஆர்வத்தோடு வாசித்து வந்தார். எனவே பெண் குழந்தை பிறந்த விஷயம் தெரிந்ததும் சகுந்தலா என்று பெயர் வைக்கும்படி கடிதம் எழுதியிருந்தார். அவ்வண்ணமே சகுந்தலாவிற்குப் பெயரிடப் பெற்றது (Chellamma Bharathi, 2006)." என்ற பாரதியாரின் துணைவியார் செல்லம்மா கூற்று இவ்விடத்தில் பொருத்தப்பாடுடையதாகும். எனவே, சாகுந்தலம் இயற்றிய கவிக்காளிதாஸ் மீதும் அப்படைப்பின் மீதும் அளப்பறிய பற்று கொண்டதனால் தனக்கு காளிதாசன் என்றும், மகளுக்குச் சகுந்தலா என்றும் புனைப்பெயர் வைத்ததையும் நாற்சுவருக்குள் பாரதியார் எண்ணுகிறார். இதனை, இவ்வாறு புனைப்பெயர் வைத்ததை எண்ணிச் சிறையிலே

அசைபோடுகிறார். மேலும், பாரதியார் மேல் பற்றுக்கொண்டு கனகசுப்புரத்தினம் என்ற பெயரை பாரதிதாசன் என மாற்றிக்கொண்டதற்கான காரணத்தைப் பாரதிதாசன் விளம்புவதையும் இவ்விடத்தில் எண்ணவேண்டும். அதாவது, “நான் பாரதிதாசன் என்று புனைப்பெயர் வைத்துக் கொண்டுள்ளேன். அதற்குள்ள காரணம் அப்போது அவர் என்னுள்ளத்தில் முதலிடம் பெற்றிருந்ததுதான். சாதிக்கொள்கையை நன்றாக - உண்மையாக எதிர்த்தவர் பாரதியார்தாம். சென்ற காலத்தில் அவருக்குமுன் இவ்வாறு சாதிக்கொள்கையை எதிர்த்தவரை நான் கண்டதில்லை. பாரதி சாதிக்கொள்கையை எதிர்த்துப் பணிபுரியத் தொடங்கிய பன்னாட்களுக்குப் பின்னரே பெரியார் இயக்கம் தோன்றியது (Bharathidasan, 1960).” என்னும் குயில் இதழின் குறிப்பைக் கொண்டு பாரதிதாசன் எனும் பெயருக்கான காரணத்தை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இப்பெயரைக் குறித்து “பேராசிரியர் க. அன்பழகன் ஒருமுறை பாவேந்தரைச் சந்தித்த பொழுது, பாரதியின் மேல் உங்களுக்குப் பற்று இருக்கலாம். மதிப்பும் இருக்கலாம். அதற்காக நீங்கள் பாரதிதாசன் என்னும் பெயரை வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமா? என்று வினவினார். அதற்கு அவர் பாரதியைப் பற்றி மற்றவர்கள் தவறாகக் கருதுவதைப் போலவே நீயும் கருதுகிறாயே! அவரோடு நான் 12 ஆண்டுகள் பழகி இருக்கிறேன். அவருடைய உள்ளத்தில் சாதிவேறுபாடு அறவே இல்லை. பிராமணர்களை அவர் துளி கூட மதிப்பது கிடையாது. மேலும் என்னுடைய கவிதைகளில் காணப்படுகிற முற்போக்குக் கருத்துகளுக்குப் பாரதியாரே காரணம் ஆவார்.” எனப் பதிலுரைத்துப் பெயர் நியாயத்தை வலியுறுத்தினார். இதனை நோக்கும்போது பாரதியார் வைக்கின்ற பெயருக்கும் பாரதியின் மேல் பற்றுக்கொண்டு வைத்துக்கொள்கின்ற பெயருக்கும் காரணகாரியங்கள் இருப்பதை அறியமுடிகிறது.

நட்புறவுகள் குறித்த சிந்தனைகள்

வ.உ.சி, ஜி.சுப்பிரமணிய அய்யர், பாரதிதாசன் போன்ற தலைசிறந்த மனிதர்களிடம் பழகிய அனுபவம் மகாகவிக்கு உண்டு என்பதை யாராலும் மறுக்க முடியாது. ஒருநாள் நல்ல கனமழை. சிறைச்சாலை வளாகம் முழுவதும் மழை நீர் குளம் போல தேங்கியிருந்தது. சிறை அதிகாரிகளின் பிள்ளைகள் ஓரிருவர் காகிதக் கப்பல் செய்து நீரில்விட்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். அதனைக் கண்ட பாரதிக்கு வ.உ.சி-யிடம் கொண்டிருந்த நட்புறவு நினைவுக்கு வந்தது. பாரதியை விட வ.உ.சி வயதில் சிறியவராவார். இருப்பினும் ‘மாமா! மாமா!’ என்று அன்போடு அழைத்துக்கொள்வார்கள். தேசியக்கொடி பறக்கவிட்ட படி சுதேசிக்கப்பல்களைக் கடலில் மிதக்கவிட்டவரும் நாட்டுப்பற்றையும், மொழிப்பற்றையும் இரட்டை குழந்தைகளாக எண்ணியவரும் வ.உ.சிஆவார். இவரும் பாரதியும் இணைந்து ‘இந்தியா’ இதழுக்குச் சந்தாதாரர்களைப் பெருக்கினர். தூத்துக்குடியில் சுதந்திர உணர்ச்சியை ஊட்டியபோது வெள்ளையர்கள் வ.உ.சி-யைச் சிறை பிடித்துச்சென்றனர். அப்போது பல இன்னல்களைச் சந்தித்தார். சிறை மீண்ட பிறகு தமிழர்கள் எவரும் கண்டுகொள்ளவில்லை. அதனாலே பாரதியார் ‘நன்றி கெட்ட தமிழ்நாடு’ என்று தன் ஆதங்கத்தை வ.உ.சி-யிடம் வெளிப்படுத்தினார். கர்ம வீரர் காமராசரையும் தோற்கடித்த மக்கள் நம் தமிழ்மக்கள் என்பதையும் இங்கு நினைவுக்கூறத்தக்கதாகும். பலநாள் சென்ற பின் வ.உ.சி-யின் நினைவாலே

“வெள்ளிப் பனிமலையின் மீதுலவுவோம் - அடி

மேலைக்கடல் முழுதும் கப்பல்விடுவோம்”

எனும் பாடல் வரியை எழுதினார் என்றால் அது மிகையாகாது (Sundaranurthy, 2006). இதுதான் ஒரு கவிஞனுக்கு இருக்கவேண்டிய நன்றியுணர்வாகும். இதை இக்காலத்தில் அநேகமான நபர்களிடம் நம்மால் காணமுடியாது என்பதே உண்மையாகும்.

சுதேசமித்திரன், இந்து ஆகிய இதழ்களின் ஆசிரியரான ஜி.சுப்பிரமணிய அய்யர் குறித்த நினைவுகள் சிறை வாசத்தில் இருந்தபோது பாரதியாருக்கு வராமலில்லை. ஜி.சுப்பிரமணிய அய்யரிடம் பாரதியார் முதன்முதலாகச் சந்திக்கும்போது வயது இருபத்திரண்டாக இருந்தது. வறுமையில் கரைந்த வாழ்க்கைக்கு இடையில் திருமணம், காசிவாசம், எட்டயபுர சேவகம், ஆசிரியர் தொழில் முதலான சூழல்களுக்கு அடுத்து ஜி.சுப்பிரமணியரின் தொடர்பு கிடைத்தது. இவர்தான் பாரதியாரை விடுதலை

வேள்விக்குத் தீயாகமாற்றியவர் எனலாம். 'சக்கரவர்த்தினி' எனும் மகளிர் மாத இதழ், மற்றும் இந்தியா இதழின் ஆசிரியராகவும், சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் குழுவிலும் அமரவைத்து அழகு பார்த்தவர் அய்யர் ஆவார். அன்று முதல் விஜயா, தருமம், சூர்யோதயம், கர்மயோகி, ஞானபாநு போன்ற பல்வேறு இதழ்களில் தொடர்ந்து விடுதலை வேட்கை ஊட்டும் விதத்தில் பாடல்கள், கட்டுரைகள் மற்றும் கதைகள் எனப் பலவற்றை எழுதிவந்தார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும், புதுவையில் இருந்து சென்னை வருவதற்கும் சிறைப்படுவதற்கும் மேற்கண்ட காரணமேயாகும் என்பதைப் பாரதியார் சிறையில் நன்கு உணர்ந்திருந்தார். இருப்பினும் தன்னுடைய எண்ணங்களைச் சீர்மிகு வண்ணங்களாக மாற்றியமைத்த ஜி.சுப்பிரமணிய அய்யரை ஒருபோதும் அவர் மறந்துவிடவில்லை என்பதையே இவர்களுக்கு உடனான தொடர்பு நமக்குக்காட்டுகிறது.

சிறையில் நின்று, கிடந்தும், இருந்தும் பார்க்கிறார். பாரதியிடம் அன்பைப் பகிர்ந்துகொள்ள ஆளில்லை. யாருமில்லாமல் இருண்டபோன அவ்வறையில் இப்போது கனகசுப்புரத்தினத்தை நினைத்துப் பார்க்கிறார். கொட்டடி எனும் ஊரைச்சார்ந்த அம்மாக்கண்ணுவின் மகன் வேணுநாயக்கரின் இல்லத் திருமணவிழாவின்போது சுப்புரத்தினத்தைச் சந்தித்தார். அப்போது 'எங்கள் தாய்' பகுதியில் காவடிச்சிந்து மெட்டில் அமைந்த,

“தொன்று நிகழ்ந்தது அனைத்தும் உணர்ந்திடு

தழ்கலை வாணர்களும் - இவள்”

எனும் பாடலைப் பாடிக்காட்டியதன் மூலம் சுப்புரத்தினம் பாரதியின் பாட்டில் அடிமையானார் (Sundaranurthy, 2006). இவரும்,

“எங்கெங்குகாணினும் சக்தியடா”

என்ற பாடலைப் பாடிப் பாரதிதாசனாகத் தன்னை மாற்றிக்கொண்டார் என்பதை அனைவரும் அறிவர். இவ்வாறாகப் “பாரதியாரோடு பலர் பழகினர் (Kalpanadasan, 2006). ஆனால் ஒரு சிலரே அவரைப் புரிந்திருந்தனர். அவருள் தலைசிறந்தவர் மூவர் ஆவர். ஒருவர் கனக சுப்புரத்தினம் (பாரதிதாசன்); மற்றொருவர் பரலி சு. நெல்லையப்பர்; முன்றாமவர் வ.ரா., வேறு எவரினும் பாரதியின் பாவழி மரபினை நிலை நிறுத்தியவர் பாரதிதாசன் ஒருவரே (Kovendhan, 1977)”.

படைப்புகள் பற்றிய எண்ணங்கள்

கைதி எண் 253 ஆக 1918-ல் நவம்பர் 24 அன்று கடலூர் மாவட்ட தலைமைச் சிறைச்சாலையில் பாரதியார் அடைக்கப்பட்டார். கடலூர் துணைமைச் சிறைச்சாலையையிட இவ்விடம் பாரதிக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஏனென்றால் அவருடைய அறைக்கு எதிரே வேப்பமரக்கூட்டங்கள் இருந்தது. உறங்குவதும், எழுவதும், உலாவதும் அதன் முன்னேதான் பாரதியாருக்கு நிகழ்ந்தது. இச்சமயத்தில்தான் அவருக்குதான் எழுதிய 'வேப்ப மரக்கதையின்' தூழல் மனதில் தோன்றியது. இதனை, “ஒரு சமயம் தாமிரவருணி நதிக்கரையில் ஒரு வேப்பமரத்தினடியில் உறங்கியிருந்த சமயத்தில் வேப்பமரம் பேசுவது போல கனவு கண்டார். அதாவது, ஒருநாள் தாமிரவருணியும் அகத்திய முனிவரும் நதியில் மூழ்கி நீராடினார்கள். அப்போது தாமிரவருணி மறைந்துவிட்டாள். முனிவர் மட்டும் வேப்பமர நிழலில் வந்து அமர்ந்து தவம் புரியத் தொடங்கினார். அச்சமயத்தில் அவரைக் கடிக்கப் பாம்பு ஒன்று வந்தது. உடனே வேப்பமரமாகிய நான் ஓர் இலையை அவர் மீது உதிர்த்து தவத்தைக் கலைத்துக் காப்பாற்றினேன். அப்போது இன்று முதல் எங்களைப் போல நீயும் ஞானம் பெறுவாய்!” என்று வரம் தந்த கதையை வேப்பமரமே கனவில் சொன்னது போல கனவு கண்டார் (Sandrakirutinaan, 2006). இதனை மூலமாகக் கொண்டு தான் பாரதியார் 'வேப்பமரம்' எனும் கதையை எழுதினார். இந்த எண்ணவோட்டம் தான் இச்சிறைவாசத்தில் முதலில் தோன்றியது எனலாம்.

பள்ளிக்கூடத்தில் தேர்வுகள் நடைபெறும் சமயமாக இருக்கும் என பாரதியார் நினைத்துக் கொண்டார். அவ்வாறு நினைப்பதற்குக் காரணம் 'ஆறுவதுசினம், இளமையில் கல்' என்று சிறார்கள் மதிய நேரத்தில் உரக்கப் படித்துக் கொண்டிருந்ததை வைத்து அறிந்துகொண்டார். அச்சமயத்தில் புதிய

ஆத்தி சூடி எழுதியதற்கான சூழலை எண்ணிப்பார்க்கிறார். அதாவது, ஒளவையின் ஆத்தி சூடியைக் காலத்திற்கேற்றவாறு புதுப்பிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் புதுவையில் இருக்கும்போது அவருக்குள் தோன்றியது. அதனை மெய்ப்பித்துக்காட்ட வேண்டும் என்ற அவாவில் தன்னந்தனியே உலாவிக்கொண்டிருக்கும் போது சுப்புரத்தினம் வந்தார். உடனே பாரதியார் சொல்ல பாரதிதாசன்,

“அச்சம் தவிர்

ஆண்மை தவறேல்

இளைத்தல் இகழ்ச்சி”

என்று எழுதினார் என்பதை நம்மில் எத்தனைபேர் அறிவோம் (Sundaranurthy, 2006). இதன் விளைவாக ஒளவையார் சொன்ன ‘ஆறுவது சினம்’ என்பதற்கு ‘ரௌத்திரம் பழகு’ என்றார் பாரதியார். ‘மீதுண் விரும்பேல்’ என்பதற்கு ‘ஊண் மிக விரும்பு’ என்றார். இப்பசுமையான நிகழ்வைச் சிறைக்குள்ளிருந்து எண்ணுகிறார் முண்டாசுக் கவிஞர் பாரதியார்.

சிறையில் பாரதியார் இருக்கும் போது ஒருநாள் சிறைச்சாலையே பரபரப்பாக இருந்தது. அதாவது, துப்பாக்கி ஒன்றைக் காணவில்லை. அதற்காகப் பாரதியார் இருந்த அறை உட்பட அனைத்தையும் சோதனை செய்தார்கள். கடைசியில் சிறுநீர்கழிக்கச் சென்ற சிப்பாய் அவ்விடத்திலேயே துப்பாக்கியை வைத்துவிட்டு வந்துவிட்டான் என்பதை வெகுநேரம் கழித்துக் கண்டுபிடித்தார்கள். இந்நிகழ்வினைக் கண்ட பாரதியாரும் இப்படித்தான் என்னுடைய படைப்புகளான சின்னச் சங்கரன் கதை, காவுடிச்சிந்து, தனிப்பாடல்கள், நகைச்சுவை படைப்பான மூடசிகாமணிகள் நட்சத்திரமாலை, காமச்சுவை கொண்ட சிருங்காரரசம், பாஞ்சாலிசபதம் இரண்டாம்பாகம் போன்றவையெல்லாம் நூல் வடிவம் பெறாமலே காணாமல் அழிந்துபோய்விட்டதே என்றெண்ணி மனக் குமுறல் அடைந்திருந்தார். இந்நிலையை சிற்பி அவர்கள்,

“அன்னியன் சிறையில்

அடைத்து சாகவோ பிறந்தேன்?

அடிவானத்துக்கு அப்பாலும்

வலம் வரக்கவிதைச்சிறகுகள் பெற்றேன்

கருகிப் போகுமோ

பூஞ்சிறகுகள்”

எனும் கவித்திறனால் வடித்துக்காட்டியுள்ளார் (Sirpi Balasubramanian, 2004). இப்படியெல்லாம் மனம் வருந்திய பாரதியார் தான் பயின்ற நெல்லை இந்துக்கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்காக நிதிதிரட்டும் பணியில் ஈடுபட்டார். அதற்காகச் சரசுவதி துதியில் அமைந்த ‘வெள்ளைத்தாமரைப் பூவில் இருப்பாள்’ எனும் பாடலைப்பாடி ‘நிதி மிகுந்தவர் பொற்குவை தாரீர், நிதி குறைந்தவர் காசுகள் தாரீர்’ என்ற வேண்டுகோளை விடுத்தார். இச்சூழலைத்தான்,

“பேசச் சக்தியும்

எழுதப் பேனாவும்

இருக்கும் வரை

தேசபக்தியைத்

தெருத் தெருவாய்க்

கொண்டுசெல்வேன்”

என்ற கவிதை வரிகளால் சிற்பி எடுத்தியம்புகிறார் (Sirpi Balasubramanian, 2004). இத்தகைய பண்புள்ளம் கொண்ட மனிதர்களை எதிர் வரும் நூற்றாண்டுகளில் காண்பது அரிதாகும் என்பதையே குறிக்கிறது எனலாம்.

சிறைச்சாலையில் ஒரு சமயம் வார்டன் திருமல்சாமியைப் பணியிடை நீக்கம் செய்ய நேர்ந்தது. காரணம் பாரதியாரின் அறைக்குப் பக்கத்திலுள்ள பொருள் வைப்பு அறையைப் பூட்ட மறந்துவிட்டார். இதனால் பாரதியார் தப்பித்து விட்டால் என்ன செய்வது? என்று கண்டித்துப் பணியிடை நீக்கம் செய்யப்பட்டுவிட்டான். இதையறிந்த பாரதி நாட்டில் முட்டாள்களைச் சந்திப்பது எனக்குப் பழகிய கதைதான் என்று தன் மனத்தினுள் நினைத்துக்கொண்டு பழைய நினைவு ஒன்றை எண்ணிப் பார்க்கிறார். தூத்துக்குடியில் ஒரு சமயம் விடுதலைப்போராட்டத்தைக் குறித்து விசுவநாத அய்யர் கவிதைப்போட்டி நடத்துகிறார் என ஓர் அறிவிப்பு வந்தது. பாரதியாரின் தோழன் சோமு என்பவரும் கவிதை எழுதுமாறு தூண்டினார். அதன் விளைவாகவே,

“செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே - இன்பத்

தேன் வந்து பாயுது காதினிலே”

என்ற பாடலை எழுதினார் (Sundaranurthy, 2006). ஆனால், வேறொரு நபரின் சிபாரிசால் இக்கவிதை தோல்வியைத் தழுவினது. அப்போதே இது முட்டாள்களின் தேசம் என்று பாரதியார் நினைத்துக்கொண்டார் என்பதை ‘பாரதி கைதி எண் 253’ எனும் நூலின் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது. இச்செய்தியைக் குறித்து பலரும் பல விதத்தில் பதிவுசெய்துள்ளனர். ஆனால், தொ.மு. சி அவர்கள் “நண்பர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கியே பாரதியார் ‘செந்தமிழ்நாடு’ எழுதினார் என்பது பரிசுப்போட்டியில் கலந்துகொள்ள அவர் விரும்பவில்லை என்பதும் பாரதிதாசன் தரும் செய்தி. ஆனால் மற்றவர்கள், போட்டியில் பாரதி பாடல் பரிசு பெறவில்லை என்று தெரிவித்துள்ளனர் (Ragunathan, 1979).” என்பதன் மூலம் இன்னும் தெளிவாக்கிக்கொள்ளலாம். அதுமட்டுமல்லாது, “பாரதியார் வாழ்க்கை பற்றி பலரும் நூல்கள் எழுதியுள்ளனர்; இனியும் பலர் எழுத முனைவர் என்றாலும் ஒரு கவிஞன் மற்றொரு கவிஞனால் எவ்வாறு கணிக்கப்படுகிறான், எவ்வாறு போற்றிப் பின்பற்றப்படுகிறான் என்னும் அறிவு பாரதிதாசன் பார்வையில் வெளியாகும் செய்திகளால் மட்டுமே நிறைவெய்தும் என்பது புகழ்ச்சி கலவாத உண்மையாகும்” என்ற கருத்தாக்கத்தைக் கொண்டும் சமூக மானிடர்களைக் கணிக்கலாம் (Elango, 2015). அதனின்றும் முற்றிலும் மாறுபட்டவர்தான் மகாகவி.

முடிவுரை

சமூகத்தில் மனிதர்கள் எப்படியெல்லாம் இருக்க வேண்டும், இருக்கக்கூடாது என்பதை உணர்த்தும் விதமாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். மனிதர்கள் பலவிதமான வடிவங்களோடு இவ்வுலகில் நடமாடுகின்றனர். ‘செய்நன்றி’ என்பதை மறந்துவிட்டு உணர்வில்லா மரம்போல உணர்ச்சியற்று இருக்கின்றனர். இத்தகு மனிதர்களிடத்திலிருந்து மாறுபட்டு நின்றதால்தானோ என்னவோ பாரதியார் ‘மகாகவி’ என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

References

- Bharathidasan, (1960) Bharathiyar Pattria Sila Kurupukal, Kuyil Ethal, India.
- Chellamma, (1979) Bharathiar Sarithiram, Chennai, India.
- Elango, S.S., (2015) Bharathidasan Paarvaiyel Bharathi, New Century Book House, Chennai, India.
- Kalpanadasan, (2006) Bharathiyar Kavithaikal, Paavai Pathippagam, Chennai, India.
- Kovendhan, T., (1977) Amarakavi Bharathiyar Valvum Illakkiyamum, Kavitha pathippagam, Chennai, India.
- Ragunathan, T.M.C., (1979) Parisupera Thavaravitta Bharathin Padal, Thamarai, Chennai, India.
- Sandrakirutinaan, (2004) Bharathin Veppamaram, Chennai, India.
- Sirpi Balasubramanian, (2004) Bharathi Kaithi enn 253, Kavitha Pathippagam, Chennai, India.
- Sundramurthy, E., (2006) Bharathiyar Kavithaikal, Paavai Pathippagam, Chennai, India.
- Vydianathan, G.K., (2015) Kambaramayanam, Premo Pirasuram, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License